

Som insuportables

«Accepto la gasiveria i la tàctica. Lamento la traïdoria i els cops de colze. Però agraeixo, i agrairé, que hi hagi qui accepti el reflux de les contradiccions i, per fi, es posi al capdavant sense mirar si qui el segueix li dona la raó»

N'estic tip, no pas de la mona, ni de la decadència flagrant de Barcelona ni tan sols de les vacunes que no arriben. Ja en tinc prou. Tanta agror és indigesta, atipa l'angoixa per la revenja i la sobredosi de mala llet floreix la indiferència. Quina paraula pot descriure aquest nou episodi galdós de la política catalana? Segur que les mirades van pels independentistes, però els que no ho són deixa'ls córrer. El sentit d'Estat no existeix, però tampoc tenim ni farina ni llevat per poder-ho imaginar.

És molt cansat estar pendent dels altres, anar olorant com un porc que busca trufes, i alegrar-se dels entrebancs o les desgràcies del veí. En els darrers dies assistim, alguns amb crispetes a les mans, al festival de guspises de la negociació entre ERC, Junts i la CUP, amb Comuns i socialistes de convidats de pedra. Si Cuevillas és depurat uns riuen, si Esquerra no sap ni on té el programa electoral els altres se'n carden, i si la CUP ara resulta que sembla liderada per Miquel Roca se'n foten els de més enllà. És molt senzill: objectiu comú, pacte de mínims, i començar a començar.

Tot està per fer, però no tot és possible, ens diuen els poetes, i anar de conxorxa en conxorxa i de conspiració en conspiració potser és emocionant pels que han après la política a les sèries de la tele per cable. Un avís: no és xulo fer-se el dolent, un dolent és un imbècil. Això de va de Catalunya, d'una societat que espera com a mínim una mica d'esperança i de llum.

Es pot fer política social sent independentista? Sí, és clar, se n'ha de fer. I econòmica? També, perquè és el mateix. Per això és important sospitar de qui diu que dretes i esquerres ja no existeixen. No només per no insultar el llegat de Norberto Bobbio, sinó per tornar a posar en valor les idees, les polítiques i no els polítics -no és una broma de gènere- i actuar. Dels 27.512 milions d'euros del pressupost cal treure'n suc. I cal trobar-ne més. De les pedres em fen pans, però potser el forn no dona per fer màgia.

El 6 d'abril de 1914 es constitueix la Mancomunitat de Catalunya i s'escull Enric Prat de la Riba com el seu president. Una cosa que tenim els catalans és que ens mantenim per la voluntat de ser, d'acord, però sobretot perquè som molt pesats amb la nostra història. Si alguna cosa vaig aprendre a la facultat era que tot està inventat i que has de ser prou viu per treure profit a cada moment. Davant del dubte, Prat. I això ha de fer el nostre Govern sí, però sobretot de voler liderar el país, i inspirar la societat catalana. Gent que escolta Rosalía, mira *La Isla de las Tentaciones*, creu que Ayuso és bona presidenta i que no va votar a les darreres eleccions. Aquest és també el meu país i no mereix, tampoc, aquest pim-pam-pum que cada dia provoca l'enfonsament de la catalanitat i del catalanisme com una esperança per una vida digne. I és una part que està desconnectant de tot el que som i no tornaran i no sabrem on buscar.

Entenc totes les cerimònies d'aparellament possibles per als pactes i les negociacions. Comprenc les pors i les malfiances. Accepto la gasiveria i la tàctica. Lamento la traïdoria i els cops de colze. Però agraeixo, i agrairé, que hi hagi qui accepti el reflux de les contradiccions i, per fi, es posi al capdavant sense mirar si qui el segueix li dona la raó.